Ч. 141 Субота 24 червня (7 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З француского парляменту. — Війна в Хіні).

Француска палата послів приймила вчера проект закона в справі утвореня кольоніяльної армії зі змінами ухваленими сенатом. В сенаті вніс Франк Шово інтерпеляцию з причини димісиї шефа ґенерального штабу Делянне'а і ґенерального інспектора войскового Жамон, причім предложив порядок дневний, висказуючий жаль з причини того зарядженя, котре може причинити ся лиш до дезорґанізациї армії. Сгаючи в обороні міністра війни, заявив Вальдек Русо, що димисия Жамонта не має ніякого значіня, бо той ґенерал і без того мусів би уступити по кількох місяцях з чинної служби, задля осягненя приписаного законом віку. Єго наслідник ґен. Бріжер має для вічтини таку саму честь як і для єї войскових інституций і тому виставлений на ріжні напасти. Ті що виступають против него, не мають на цїли оборони армії, лиш хочуть добити ся впливу над нею. Правительство мимо всяких перепон докаже, що не дасть верховодити над собою і не уступить зі свого становища. — Сенат приймив відтак дневний порядок похваляючий постанови правительства а заразом ухвалив, аби бесіда Вальдек-Русо була оголошена плякатами.

До Бюра Райтера доносять з Шанґаю, що після оповідань трех хіньских збігців з Пекіну, 1000 чужинців, 400 заграничних вояків, 100 хіньских урядників цлових та значне число женщин і дітий схоронило ся до анґлїйского посольства, де їх замкнули кулаки і міске населенє. Цїла та залога довго завзято боронила ся, аж вкінци не стало їй муниції і поживи. Хінці вдерли ся до будинку посольства, вимордували всїх чужинців і спалили посольство. Дальше доносять з Шанґаю, що в Пекінї єсть до 100.000 збунтованих хіньских вояків.

Бюро Вольфа доносить з Кантону: Місцеві хіньскі часописи оглошують два едикти цїсаревої вдови: в справі руху Боксерів і борби чужинців з Хіною, і о становищи хіньских властий. Ті едикти, котрі онагди одержав Лігунчан, звучать: З християнами, против котрих звертає ся цїлий народ разом з войском, учеными, шляхтою і князями і згідно жадає їх винищеня, згода є цїлком виключена. Чужинцї розпочали борбу з Хіною атаком на Таку, в наслідок чого огірчене між населенєм против чужинців ще більше скріпило ся. Здавлене сего руху і небезпечне і ризиковне, для того поручає ся на разї, аж до дальших заряджень попирати сей рух против чужинців. Покаже ся допера, хто сильнїйший, чи чужинцї, чи Хіна. На всякий случай всї ґубернатори мають прислати свої війска для охорони своїх округів і поступати відповідно до льокальних відносин. Ґубернатори відповідають за кожду страчену пядь землї. Едикт виданий князем Туном, в котрім він іменує нове правительство носить дату 26 червня і оголошує війну всїм чужинцям в Хінї. Сей едикт взиває віцекоролїв, аби не лиш самі брали участь в винищуваню чужих, але також візвали населенє, аби оно попирало сей рух. Кілька віцекоролїв не хоче слухати Туана.

Положенє Европейців в Тієнтсінї знов погіршило ся. Нїмецкий консуль з Чіфу доносить, що Хінцї знов обсадили ратуш в чужинцями і з усїх сторін бомбардують. Хіньске войско ударило на зелїзницю, знищило міст і перервало водну комунїкацию з Таку. Говорять що всї чужинцї в Тієнтсінї одержали візванє, аби місто покинули. Положенє безвихідне. Хінцї усипали під мурами міста окопи і опанували зелїзницю Тієнтсін-Люгай. Вість про зірванє зелїзницї між Мукденом а пристанею Артура зробила всюди велике враженє, бо з сего виходило би, що революцийний рух огорнув вже Манджурию. При тім не треба забувати, що Мукден є релїґійним огнищем Хінців.

Новинки.

Львів дня 6 го липня 1900.

— **Іменованя.** П. міністер просьвіти надав: професорови ґімн. в Бродах А. Алїскевичови, посаду в ґімн. Франц-Йосифа (III) у Львові; дійсному учителеви ґімн. в Бохнї Каролеви Бобжиньскому, посаду в ґімн. в Подбужу; проф. ґімн. в Бохнї Е. Хованьцови, посаду в ґімн. сьв. Яцка в Кракові; дійсн. учит. ґімн. в Дрогобичи, д-рови Й. Фляхови, посаду в школї реальній в Кракові; д-рови Стефанови Грудзїньскому, посаду в нїмецкій ґімн. в Кромерижу; проф. ґімн. в Подбужу Гутвіньскому, посаду в ґімн. сьв. Анни в Кракові; проф. ґімн. в Яслї І. Ягляжови, в ґімн сьв. Анни

1)

Весїлє против волї.

Старохіньске оповіданє із збірки новель Кін-Ки-Кі-Кван.

(Після нїмецкого перекладу).

Над озером Тай-гу писав ті стихи великий поет Янґ-пі, за часів цїсарів Зонґ. Велике озеро Тай-гу, довге більше як двіста миль, а широке звиж сто двайцять. Пять рік вливає ся до него, три ріки випливають звідтам, а єго води обмивають береги трех провінций. Оно містить сїмдесять два острови, з котрих один по середині озера, визначує ся своєю величиною і живописним положенєм своїх обох лїсистих гір, видних далеко поза озеро.

Той остров називає ся Тонґ-етінґ; єго мешканцї вже з роду купцї і ведуть всїляку торговлю у всїх краях цїсарства. Їх хитрість і зручність увійшла в пословицю, а богатства, які они нагромадили, несчислимі.

Між тими купцями був один, що в купецких дїлах довів особливо далеко, загально звістний: богатий Као-цан, що справдї міг уважати себе щасливим. В своїй молодости звидів всї міста Гу-куанґу, і на збіжевій торговли доробив ся маєтку. Відтак повернув на свій рідний остров, і отворив там два заставничі заведеня, та віддав веденє їх своїм спільникам, а сам жив собі вигідно, та уживав розкоший, на які позваляв єму великий маєток.

Жена обдарувала єго сином і дочкою. Син називав ся Као-пяо. Дочка, два роки старша від брата, дістала на імя Цієн-фанґ, то значить: „Осїнний запах".

Аби науку своїх дїтий добре повести, приймив Као-цан на домашного учителя одного старого ученого, якого міг заразом употребити яко книговодця, бо він умів з кождої річи витягнути якусь користь. Той учитель мав в молодій дївчині таку спосібну і інтеліґентну ученицю, що правдива розкіш була єї учити. В тринайцятім роцї житя читала всї книги, писала на всїлякі лади, і знала вже всьо, що учений потребує знати. Тодї перестала учити ся з своїм братом, і займала ся в окремих комнатах вже лиш вишиванєм і мальованєм.

Краса єї лиця відповідала красї душі; коли мала шіснайцять лїт, не можна було представити собі більше принадної молодої дївчини. Здаєть ся немов би поет хотїв змалювати єї портрет в творі „Ріка і місяць": „Лице краски цьвіту брескви, що пив росу. Тїло біле як снїг. Хороші, широкі очи, окружені вогким проміньєм. Чорні брови з синявим полиском. Малі делїкатні пальцї як пучки бамбуса на весну. Ніжка така маленька, що можнаб єї порівнати з четвертиною яблочка. Струнка стать, незрівнана принада в ходї, поставі, в кождім найменшім руху".

Као-цан, що був дуже гордий на таку славну дочку, постановив, що не віддасть єї за першого лїпшого мужчину. Хотїв за зятя молодого ученого, хорошого з лиця і доброго та приличного поведеня, по котрім можнаб пізнати розвиваючий ся великий талант. Чи богатий, чи бідний, було єму всьо одно. Єго великий маєток позваляв на все.

Богаті доми, могучі родини, старали ся о руку хорошої Цієн-фанґ; але нї один з жениxів не лучив в собі всїх бажаних прикмет. Отже вільне було поле для сватів і свах і з кождим днем їх число більшало в міру того як розходила ся слава о хорошій відданици. Свахи з усїх трех провінций, що окружали велике озеро, їздили невтомимо через глубокі води та заедно раіли нових жениxів.

Молода, хороша дївчина, отець, що хотїв навіть дати зятеви гроші, замість збогатити ся єго коштом, того було справдї досить, аби розпалити богато всїляких людий. І не було такого молодця, хочби й найнужденнїйшого вигляду, котрий би не старав ся винайти такі свахи, що перед вітцем з'уміла би єго як найбільше прихвалити.

Але Као-цан, що за кождим разом про все як найточнїйше розвідав ся, озлобив ся вкінци на ті безнастанні прихвалюваня. Отже він дав тим всїм свахам пізнати, що колиб лучив ся такий жених, як єго описують, значить такий, якого він собі бажає, — то насамперед нехай єго привезуть до него, щоби він сам пересьвідчив ся о правдивости похвал, а тодї справить зараз весїлє.

Тою заявою охолодив значно ревність свах а перевізники на озері втратили нагле свій найлїпший заробок.

„Що очи бачать, то правда:
Що слова кажуть, непевне.
До пробованя золота маємо камінь,
Що обманця відкриє і прожене".

*

в Кракові; проф. ґімн. в Подбужу І. Крейнерови, посаду в ґімн. сьв. Анни в Кракові; проф. ґімн. з польским язиком виклад. в Перемишли І. Кублїньскому, посаду в ґімн. в Подґужу; проф. ґімн. в Вадовицях Й. Куровскому, посаду в ґімн. сьв. Яцка в Кракові; дїйсному учит. ґімн. в Ярославі д-рови К. Нїтшови, посаду в ґімн. сьв. Анни в Кракові; проф. ґімн. в Бродах З. Пайлїшови, посаду в ґімн. сьв. Яцка в Кракові; проф. ґімн. в Подґужу д-рови І. Павлїковскому, посаду в III. ґімн. в Кракові; проф. V. ґімн. у Львові д-рови Ральскому, посаду в школї реальній в Ярославі; проф. ґімн. в Стрию Е. Шірмерови, посаду в IV. ґімн. у Львові; проф. ґімн. в Бохни В. Шмідтови, посаду в III. ґімн. в Кракові; дїйсному учит. ґімн. в Бучачи В. Служевскому, посаду в ґімн. в Бохнї; дїйсному учит. ґімн. в Станиславові К. Стахови, посаду в ґімн. в Бохни; дїйсному учит. в школї реальній в Тернополи Теофільови Ступницкому, посаду в ґімн. в Подґужу; проф. ґімн. в Новім Санчи І. Вількошови, посаду в ґімн. сьв. Анни в Кракові; дїйсному учит. в ґімн. в Стрию д-рови К. Войцеховскому, посаду в ґімн. Франц-Йосифа у Львові.

— **Важне для родичів**, котрі мають намірене віддати в слїдуючім роцї шкільнім свої дїти до женьскої учительскої семинариї у Львові. — Рескриптом вис. ц. к. мінїстерства просьвіти з дня 7 цьвітня 1897 ч. 7623, заложено тому чотири лїта приватну учительску женьску семинарию. Сего року відбув ся перший іспит зрілости перед комісиею екзамінацийною ц. к. львівскої женьскої учительскої семинариї, котрого користний вислїд сьвідчив, що се заведене приватне було ведене вельми старанно. З уваги, що після повисшого рескрипту се заведене з слїдуючим роком шкільним одержує характер публичного заведеня, — з уваги, що до ц. к. учительскої женьскої семинариї у Львові може бути приняте лиш ограничене мале число учениць, тому було би вказане, щоби родичі, котрих дїти не будуть приняті до ц. к. учит. ж. семинариї, вписали їх до висше згаданої приватної женьскої семинариї з характером публичним, поміщеної при ул. Паньскій ч 10.

— **Торжество Ґутенберґа**, винахідника друкарскої штуки, відбуде ся у Львові, в недїлю, дня 8-го липня с. р. о 11-ій годинї перед полуднем в ратушевій сали. Се торжество уряджують львівскі складачі і друкарі. Вступ вільний. Запрошеня, а заразом карти вступу, видає товариство друкарів (ул. Личаківска ч. 14 І. пов.)

— **Шевский майстерский курс.** Краєвий видїл подає до відомости, що в часї від 1 серпня до кінця вересня, відбуде ся у Львові шевский майстерский курс, на котрім буде систематично подавати ся науку слїдуючих предметів: анатомічна будова ноги, ґіпсові відливи, фахові рисунки, бранє міри, прикроюванє, ручний виріб долїшних і горішних частин обуви, такий сам виріб на ручних і ніжних машинах при ужитю новочасних технїчних уряджень, товарознавство, промислова бухгальтерия, стилїстика і калькуляция. Наука буде відбувати ся в будні дни від 8 до 12 години і від 2 до 6 евентуально до 7 години пополудни, зовсім безплатно. О близших подробицях можна вивідати ся в краєвім видїлї і туди належить вносити поданя найдальше до 15 липня с. р.

— **Пожежа.** Дня 30-го червня с. р. о 5-ій годинї по полудни вибух огонь в Галичи в найбільше забудованій частинї міста, замешканій переважно християнами. Пожежа появила ся наслїдком необережности дїтий в реальности міщанина Пашковского, котра й згоріла до тла. Лише завдяки скорій і енерґічній помочи пожарної сторожи повело ся по трех годинах огонь зльокалїзувати мимо сильного вітру і незвичайної спеки.

— **Крадїж підчас огню** Перед трибуналом присяжних в Тернополи ставало оногди пять жидів, обжалованих о крадїж, якої допустили ся підчас огню в Скалї, де ратуючи селян, пікрали їм постіль, візки, стільцї і богато инших річий. Переслухано 26 сьвідків. Лейзора Фаерберґа засуджено на півтора року вязницї, Байлу Дрешер на 5 місяців, Бухбіндера на 4 місяцї, а двох обжалованих увільнено.

— **Неудача ґр. Цеппелїна з его бальоном.** Свого часу подавали ми обширно опис бальона, який видумав ґр. Цеппелїн і згадували про ті надії, які винаходець привязував до свого винаходу. Опісля згадували ми кілька разів про проби, які мають відбути ся над озером боденьским, коло міста Фрідріхсгафен. Отже дня 30-го червня мала відбути ся проба лїтаня бальоном ґр. Цеппелїна і не відбула ся, бо не можна було бальон наповнити ґазом. Можна собі легко уявити той гнїв який взяв многотисячної товпи цікавих, коли сказано, що проба не відбуде ся. Зі всїх країв, що лежать над тим озером, з'їхали ся люди дивити ся на заповіджене а невидане доси видовище. В Манцель, де приготовлювано бальон до лету було повнїсенько, як далеко оком сягнути, всїляких суден. З'їхали ся були малі, великі і найбільші достойники, парада була вже готова і чекали ще лиш на бальон. Тимчасом минає чверть години, минає пів, ба й година а за нею друга і третя, а бальона як не видати так не видати. Вздовж берегів та по суднах набитих людьми пішов страшенний рошіт але нїчо не помагало; на будинку де лагоджено бальон, вивішено синю хоругов на знак, що застановлено роботу. — Показало ся, що годї наповнити бальон за 5, бо на то треба що найменше 25 годин. — Дня 1 червня мала знов відбути ся проба і знов ждало множество людий, аж наконець вечером около 9 години дано знати, що бальон і тепер ще не може летїти. Зроблено лиш малу пробу в той спосіб, що висунено бальон з будинку, де его наповнювано і пущено на шнурах на 4 метри високо. Проба маневрованя яку тепер зроблено, удала ся. Ґр. Цеппелїн пояснив неудачу проби тим, що все вже було готове лиш ще не можна було залютувати посудин з водою, що має служити за баляст, а в наслїдок того не можна було і бальон наповнити ґазом. Бальоном сим мають тепер летїти інжинїри Бур і Дірр (інжинїр Кіблер, що робив бальон, не хоче летїти), монтер Ґрос, берлиньский писатель Евґ. Вольф і ще двоє осіб.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Петербург 6 липня. Віцеадмірал Алексеев доносить, що одержав вість з Пекіну ще з 23 червня, що будинок росийского посольства

Лишім трохи остров Тонґ тінґ, куди впрочім небавом вернемо, а удаймо ся до Пінґ-янґ, в провінциї Кіянґ-нан, міста положеного на березї озера Тай-гу.

Там стрітила молодого студента на назвище Цін, а на імя Цієн уан-сієн. Его можна би пізнати в описї того самого поета, котрий дав нам вже портрет дївчини Цієн фанґ: „Червоні уста і білі зуби, ясне око під вигнутими бровами. Та найвисша делїкатність, що лежить в особі а не в богатстві одежи. Та вроджена способність, що всюди забезпечує перше місце. Коли взяв перо, насувались ему як найщасливійші звороти, аби гадку вилити на папір. Его вішність будила симпатию, его вдача поважане“.

І справдї таким був Цін-цієн-уан-сієн, котрого ми від тепер для короткости будемо називати просто Уан-сієн. Всї его предки були бідними ученими. Отець і мати умерли в молодім віцї. Мала спадщина по них скоро минула ся і може голод був би не дав Уан сієнови діждати молодечого віку, колиб не старий вірний служачий, що попав на гадку взяти ся до малої торговлї, що для них двох приносила який такий заробок. Однако і пан і слуга не кождого дня були ситі.

Щасте змінило ся, коли молодий сирота пішов до головної школи. Там стрітив він свояка зі сторони матери именем Єн-цун, одинокого сина вдови і наслїдника великого маєтку, що бажав мати его все за товариша науки, взяв его до дому, представив матери і примістив коло себе. Уан-сієн, що був два місяцї, називав Єн-цуна старшим братом. По науцї в головній школї слїдувала наука під проводом домашного, академічного образованого учителя. І Уан сієн учив ся разом і оба молоді люди скінчили так під одним дахом вісїмнайцятий рік житя.

Що бідний сирота доріс до зрілого віку і не лучилась ему ніяка нагода добре оженити ся, то нікого не здивує; але спитаєте може, як то стало ся, що его свояк Єн-цун, що мав матїр і великий маєток, також не оженив ся в віцї, в якім звичайно люди побирають ся.

Причина тої на перший погляд дивної річи лежала в чудацкій вдачи Єн-цуна, що мав як найбільші вимоги. Він присяг собі, що оженить ся лиш з першою красавицею, а таких красавиць не так легко дістати. Крім того треба сказати, що предмет его бажаня був правдивою противностию его власної особи, бо: его лице було чорне як сторона горшка, обернена до огню. Его волосє було червоне і чірхате. Округлі, цибулясті очи виглядали як мідяні дзвінки. Лице було пооране віспою. Зуби були жовті як золото, а всї члени тіла як клеци. Грубі пальцї були твердші як патики. Его імя Єн-цун, „хороша поява“, було чистою „насьмішкою“.

Очевидно уважав він себе за найкрасшого, его одїж визначала ся пестротою; він сьміяв ся голосно, як чоловік все вдоволений собою. А треба додати, що він, чи то задля лїнивства чи задля слабих способностий був страшенним невіжею, але то не перешкаджало ему, говорити о всїх учених річах і видавати себе великим ученим та все уперто боронити своеі гадки.

Очевидно в Уан-сієнї, своїм гостю і вдячнім свояцї, мав він терпеливого слухача, що не міг з ним спорити. То було для него жерело не вичерпаного вдоволеня. Найбільшу приємність мав в тім, коли питав ся о раду, не скриваючись з своїми власними гадками. Тодї незвичайно тїшив ся, коли чув, що его правда і що він нїколи не помиляє ся.

Одного осїнного вечера, коли син дому, котрого ми лише що описали, лежав лїниво в своїм кріслї, прийшов нїкий Шао-мей до него, балакливий чоловічок, з котрим він був трохи посвоячений і позичив був ему гроші на торговлю овочами. Той Шао-мей купив був того дня на острові Тонґ-тінґ набір дуже хороших овочів і приніс тепер кілька найкрасших Єнцунови. При тій нагоді оповідав він ему всьо, що того дня чув і очевидно насамперед о тім, що на озері о нїчім не говорять лиш о вічнім їзджeню свах на остров, що там облягають дім Као-цана, як також і о надзвичайній красї дївчини, що мала тілько женихів.

Торговець овочів анї не здогадував ся, в які страшні клопоти він замотає ся внаслїдок своеї балакливости. Між тим як він ішов спокійно до дому, зродила ся в голові Єн цуна дика гадка. „Доси“ — гадав він собі — „глядав я безуспішно відповідної жени, але чи не було так суджено, аби я взяв тепер найбільшу красавицю з Тонґ тінґа? Маю значний маєток. Я не поганїйший як инші. Як возьму якого хитрого свата, що з'уміє добре крутити і прикрашувати, то чомуж би не мало всьо удати ся?

Не спав цїлу ніч, встав досьвіта, одїв ся чим скорше і пішов до дому Шао-мея. Торговець лише що отворив склеп.

Коли побачив Єн-цуна, скрикнув:

— Чи я дїйстно бачу великого ученого? Яка важна причина спонукала ласкавого пана так рано встати?

— Дуже важна річ, в котрій я потребую „мого старшого брата“ — відповів Єн-цун. — Я хотїв бути певний, що вас застану.

— Зайдїть до мене, прошу вас. Не можу собі уявити як можу я вам в чім небудь помогти; але служу вам з цїлою охотою і вже жду на ваші прикази.

Шао-мей уступив на бік, аби перепустити свого гостя, а коли Єн-цун після принятого звичаю сїв напротив него і немов би не сьмів перервати мовчаня, повторив:

— Я цїлком готовий на ваші услуги і всїми силами буду вам помагати, скоро лиш дізнаю ся, о що ходить. Я лиш одного бою ся, щоби Боже борони я не зробив чогось не так як ви собі бажаєте.

— Я бажаю, аби ви схотїли бути моїм сватом — сказав Єн-цун. — Справа, о котру ходить, то свадьба.

— Славно! — В такім случаю нема ніякої трудности! Скажіть менї лиш імя тої молодої дами, яку хочете здобути, а я сейчас іду!

— Добре! — Молодою дамою єсть та з острова Тонґ-тінґ, о котрій ви менї вчера вечером говорили. Чи ви того не догадали ся? Она має як раз всї ті прикмети, яких я вимагаю від моеї жени. Нехай мому старшому бра-

до половини збурений. Будинки инших посольств з виїмкою анґлійского, француского і німецкого спалені. Положенє критичне, поживи нема і конечна скора поміч.

Льондон 6 липня. Вечірні часописи доносять з Шанґаю, що хіньский цісар отруїв ся дня 19 червня, зажиивши опіюм. Примусив его до того кн. Туан. Цісарева пішла за тим примірои і також зажила опіюм, але ще жиє, однако від опіюм зійшла з розуму.

Льондон 5 липня. Команданти европейских войск розпічнуть похід на Пекін аж по приходї дальших европейских войск. Тепер розпочала ся дощева пора; побоюють ся повений, бо тоді виправа була би неможлива аж до осени.

Берлин 6 липня. Кн. Туан обсипує провідників кулаків відзначенями і іменував їх начальником міністра війни.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаемо нікому.

З причини виїзду редактора Кирила Кахникевича, просимо не жадати нїяких інформаций; в противнім случаю, на всї відповіди, що наспіють в часї від 10 липня до 10 серпня с. р. будуть данї відповіди аж по тім часї.

П. Ш. в У. п. С: По нашій думцї було би найлїпше, як би ви поїхали до Тернополя (бо від Вас туди найблизше і найпростїйша дорога) до складу „Народної Торговлї" (она там має власний дім і легко довідаєте ся до него) і там умовили ся з начальником складу, казали собі показати всїлякі товари, і вибрали що Вам найдогіднїйше. Спроваджувати безпосередно, то для Вас майже неможливо, бо раз майже за кождим товаром треба би удавати ся до иншої фірми; відтак нїхто не купує кота в мішку, лиш повинен видїти і вибрати, що купує; дальше, фабрики і великі гуртівники не висилають дрібничками; наконець спроваджувати з далека по троха, вийшло би дуже дорого. До Тернополя можете бодай яких 4 до 5 разів на рік поїхати, і навезти звідтам тілько товару, кілько Вам потрібно. Крім того, вибравши товар, можете зробити умову, щоби Вам від часу до часу присилано на жаданє пробки таких а таких товарів а відтак і сам товар після вибраної пробки; тогди навіть не треба Вам буде їздити часто до Тернополя, а „Народ. Торговля" обслужить Вас певно добре і ретельно. Що до сьвічок (ми гадаємо, що Вам розходить ся найбільше о церковне сьвітло) то таки найлїпше віднести ся письменно до дирекції „Народ. Торговлї" у Львові, ринок ч. 36 (власний дім), бо она посередничить межи фабрикою а купуючими. Але й в сїм случаю треба насамперед в Тернополи вибрати, бо на здогад анї нїхто не купує анї не посилає. Фабрики сьвічок суть слїдуючі: Apollo-Kerzenfabrik, Wien VII. Apollogasse 6; Ant. Himmelbauer & Co. Wien I. Wollzeile; „Juno" Stearinkerzen-Fabrik (Steger & Co. Wiener-Neustadt) Comptoir Wien I. Werderthorgasse 1. — Дуже добре мило і у нас попитуване виробляє фірма Georg Schicht Aussig a E. (в Чехії). Товари кольоніяльні як: каву, цукор, чай (гербата), риж і т. п. то таки найлїпше брати в „Народ. Торговли", бо годї Вам спроваджувати з Триесту або Гамбурґа. Оцет можете на продаж самі собі робити з есенциї: купити н. пр. 2 фляшки т. зв. вінацету по 1 літрі, разом 6 корон (найменша посилка почтою) і розпустити водою після припису і знаку на фляшцї. Але то треба уміти зробити а самої есенциї уживати не вільно. Ту есенцию звану Essig-Essenz „Vinacet" виробляє фірма: Union Actien-Gesellschaft, Prag Hradschin. — Цукор виробляє фірма Jordan & Timaeus Wien I Am Peter або у Львові: Zjednoczone fabryki syropu i cukrów, ул. Замарстиновска ч. 21, філїя при площи Ґолуховских ч. 5. Видите з того що майже на кождий товар треба би Вам иншої фірми. Нам годї всї подавати а Вам то також не дуже придасть ся. Ми Вам показали дорогу і подали важнїйші фірми. — **Матурист:** По укінченю Академії лїсової взглядно рільничої (ми гадаємо, що Ви маєте на думці віденьску Hochschule für Bodenkultur) нема нїякого авансу. Тогди шукає ся якоїсь служби і вступає ся на службу або державну, коли єсть де яка посада в ранзї асистента з найнизшою платнею 1100 зр., або приватну за якого помічника, писаря, економа при якім управителю а опісля відповідно до практики і здібности аванзує ся на самостійного управителя одного або кількох хуторів (фільварків) і т. д. Практику лїсову треба перед тим відбути. — 2) Що до другого питаня, то або пригадайте ся пізнїйше ще раз, або старайте ся розвідати у якого войскового лїкаря, чоловіка молодшого. — **Б. Б. Б.:** Позичку до 1000 зр. можете дістати в товаристві взаїмного кредиту „Днїстер" у Львові. Платить ся $5^1/_2$ від сто на рік і 1 проц. додатку. Але хто хоче взяти позичку, мусить насамперед бути членом тогож тов. отже треба заплатити вписового 2 К і удїл 50 К. При виплатї позички відтягає ся вписове і удїл, кошти стемплїв, до скрипту і подання табулярного і процент від позиченої суми до дня платности першої рати. Більшу позичку (над 500 К.) інтабулює ся на ґрунтї і тогди вже не треба ручителїв. Зголошенє о позичку подайте через найблизшого аґента асекур. тов. „Днїстер" на приписанім до того формулярі і доложіть до него: 1) витяг табулярний (треба зажадати в суді на стемпли за 1 зр.) і аркуш ґрунтовий з власного ґрунту а так само витяг табулярний і аркуш ґрунтовий тих парцель, котрі купуєте. Без витягів табулярних і аркушів ґрунтових просьба о пожичку не може бути залагоджена.

тови попцастить при сватаню! Я постараю ся єму то винагородити.

Шао-мей порушив ся здивований. Однако прикрив своє невдоволенє несьмілою усьмішкою.

— То вже тяжша справа — промовив. — Нехай великий учений не сумнїває ся о моїй щирій прихильности; нехай дасть менї поручене до кождої иншої родини, але нехай менї простить, коли я тої чести не прийму ся, коли розходить ся о родину Као.

— Але чому? — відповів живо молодий чоловік, що так радо хотів стати женихом. — Що? Ви самі піддаєте менї гадку оженити ся так, як я би хотів, а тепер не хочете взяти на себе тої справи?

— Добра воля є у мене. Але цїла перешкода в дивній вдачи старого Као-цана. З ним так тяжко дійти до ладу що я не маю відваги явити ся перед ним.

— Прошу вас — то побоювання, котрі малиби якусь вагу, колиб розходило ся о який процес і о укладанє немилих услівій; але тут, коли ви явите ся перед ним як сват, то я справдї не бачу причини, яка могла би вас оправдати. Чиж та молода дама не має наміру віддавати ся? — Вам перебють при першім слові і всьо скінчене. В противнім случаю мусить вас отець просто вислухати, хоч би мав і не знати які причини. Чогож ви можете бояти ся від того страшного Као-цана? Правди ва трудність о скілько менї здаєть ся єсть у вашій малій охотї стати менї помічним в тій пригоді. Ну, коли так, то я пошукаю собі просто иншого посередника, що менї скорше поможе як ви, а коли справа, як я гадаю, закінчить ся щасливо то — надію ся — що не будете мати причини складати менї желаня.

По тих словах Єн-цун встав і поступив крок до дверий. Шао-мей, що за нїщо в сьвітї не хотїв з ним поріжнити ся, рішив ся всьо зробити, що від него хотїв і скоро ему задержав:

— Алеж не будьте такі палкі! Сїдайте, прошу; подумаємо поважно над тим.

— Тут нема над чим більше думати — сказав Єн-цун. — Прошу вас рішити ся, так або нї, чи поїдете до Тонґ-тїнґу чи нї.

— Поїду з найбільшою приятностию — відповів Шао-мей спокійнїйше коли побачив, що его гість знов сїв — але знаєте, там буду мати до дїла з страшним чоловіком. Він держить ся тої самої засади, що деякі матери, котрі не хочуть нїколи й говорити о весїлю доки не побачать молодої дївчини, котру має взяти їх син; він не хоче перед посередником нї до чого зобовязати доки сам не побачить в власні очи будучого зятя і не пересьвідчить ся якийвін.

— Отже ловите ся самі своїми власними словами! — перебив ему Єн-цун. — Коли більше нема нїчого лиш то, то справа найлекша в сьвітї. Я можу перед ним явити ся, коли він схоче і лишу ся у него так довго доки він буде мати охоту мене оглядати. Я цїлком не калїка! Чого би я мав боятиси его оглядини?

Тут вже Шао-мей голосно розсьміяв ся, бо не міг вдержати ся.

— Дуже добре — сказав відтак — великий учений не такий поганий, певне що нї; мимо того коли ви будете мати за суперників инших мужчин зі сьвіта, то може знайдете такого що вас побідить. Я отверто кажу, що маю мало надії на успіх, коли ви не покажете ся, а вже цїлком справа пропаща, коли він вас побачить перед собою.

Єн-цун приймив ту колючку дуже спокійно і розмова ішла дальше.

— Ви чей знаєте пословицю: „Добрий брехач, добрий сват". Ви з того скористаєте. Мої добрі сторони будете хвалити на пр. можете сказати, що я найбільше елеґантний чоловік на сьвітї і т. ин. Коли менї суджено там оженити ся, то оженю ся і без стрічи з Као-цаном.

— Добре — але як він конче схоче вас побачити?

— Їдьте насамперед самі. Як буде конче треба, то подумаю над тим.

— Приказ виданий, я слухаю. Числіть бодай на мою щиру охоту вам помогти.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Крехович.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).